

Takrat, ko v večni sen zaspim,
umrle bodo želje in hotenja.
Takrat mi, ah, ljudje,
ne nosite cvetja in zelenja!

Trnja mi rajši prinesite,
ker je bilo preveč trpljenja!
Trnja v grob mi namečite,
preden me boste zagnili!

VASOVALKA

V teh belih nočeh brez spanja
in samotnega iskanja
pri tebi vasujem
kot veter pomladni —
te vsega ljubkujem.

Med tvoje se kodre ujamem,
ti ustnice božam, poljubljam oči
in srcu nemirnemu prisluškujem,
da čutim opoj in utrip pomladi,
ko te vsega ljubkujem.

Večeri so mili in zvezdne noči
v sanje te sladke zazibljejo.
A jaz, vasovalka, pri tebi ostanem,
nemirne, nemirne so moje noči,
ko te vsega ljubkujem.

SRČNI NAPAD

Srce že ure in ure hiti
z naglico ekspresa.
Ko pa iznenadno obstane,
dušenje, sopenje, hropenje
so moji dobri znanci.
Sestra, kisik!
Nato vbodljaj z iglo
in v obraz nrtvaško bled
zariše se borba:
ŽIVETI!
Kazalec na uri
sekunde šteje in minute,
ustnice mrzle in bele
so rahlo rahlo zardele.
Srce se umiri,
po žilah spet zakroži kri:
ZMAGA!

A nekega dne, vem,
ko srce za vselej omaga,
ko vsa kri v meni zvodeni —
bo mrtvaško blede obraz
za vselej okamenel.

VSE BI TEBI DAROVALA

Vdihavam zrak,
nasičen z vonjem zdravil;
jaz pa si želim
dišav polja
in pokošenih trav,
cvetočega vrta,
šumečih gozdov
in zelenih dobnav.
Zemljo bi poljubila,
če bi lahko po njej hodila.
V odprte dlani bi dež lovila,
da bi hlad njegov čutila.
Od sreče bi se smejala,
od sreče bi se jokala,
če bi nič več ne trepetala
za življenje.
In vse, kar je v meni lepega,
in vse, kar je na svetu plemenitega —
vse bi tebi darovala.

PRAVLJICA

Nekoč živel je ribič,
ki je bil mlad.
Ko je iz morja dvignil školjko
in jo odprl — je zaklad
iz nje potegnil.
S tem biserom je vrat
svoje drage okrasil,
s tem biserom je v njej zbudil
prevaro, spletko in razvrat
in prepozno, žal, spoznal,
da namesto vročega srca
v njenih prsah biva gad.

Razjokal se je ribič mlad,
in ko je draga spala,
ji z vratu je snel zaklad
in treščil ga na dno morja.